

Esztéták

Lovas István nyílt levelei

E hetilap olvasóinak

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Aki nem érti meg a mostani népszavazás jelentőségét és nem adja le ott „igen” szavazatát, az iratkozzon át a másik táborba.

Jasszer Arafat

elnök, Palesztina

Tisztelt Elnök Úr!

A Miasszonyunk zsonglőrje címmel *Anatole France* egy középkori misztériumjáték feldolgozásából írt egy novellát. Annak a főszereplője kolostorba vonul. Ott látva, hogy a barátok milyen hasznos dolgokat tesznek Istenért, elszomorodik, mert ő nem ért sem a betűvetéshez, sem a kertészethez, sem a zsolta-
rok énekléséhez – csak a zsonglörködéshez. Egyik nap azután betér a kolostor kápolnája-
nak oltára elé, ahol három golyóját a magas-
ba dobálva zsonglörködni kezd, hogy így
szórakoztassa Szűz Máriát. Nos, elnök úr,
egyéb tehetségek híján én is egy kicsit így
érezem magam, amikor önnek most szemléz-
ni fogok. Sajtószemlézni, mert ehhez talán
valamit értek. Az egyik szemlézett idézet a
Szentszék szóvivőjétől, *Joaquín Navarro-
Vallstól* való. Ő így búcsúztatta önt a Vatikán
nevében: „A Szentszék csatlakozik a palesz-
tin nép fájdalmához Jasszer Arafat távozása-
kor. Erősen karizmatikus vezető volt, aki sze-
rette népét és nemzeti függetlenség felé ve-
zette. Isten fogadja kegyelmébe az illusztris
elhunyt lelkét és adjon békét a Szentföldnek
úgy, hogy ott két független és szuverén ál-
lam éljen egymás mellett teljes békében.”

A következő idézet a magyarul is beszé-
lő izraeli igazságügyi miniszter, *Toni Lapid*
szájából való. „Gyűlöltem őt” – mondta az
ön csütörtök hajnali halálára reagálva.

A harmadik pedig – erről sem tudhatott,
mert már kómában feküdt – néhány adat
felidézés. Az izraeli 2-es csatorna felméré-
sének eredménye szerint a megkérdezettek
47 százaléka jelentette ki: szeretné, ha ön
meghalna, míg további 32 százaléka azt
kívánta, hogy ön tovább szenvedjen. Csak
egy kisebbség kívánt önnek felépülést.

Elnök úr, a többség ott most nagyon
örül, amiért leghőbb vágya beteljesedett.
Sőt örömet még tetézi, hogy az ön utolsó kí-
vántát sem teljesítik, vagyis azt, hogy Ke-
let-Jeruzsálemben, a jövőbeli Palesztin Ál-
lam fővárosában szeretne örök nyugalomra
térni. „Mert oda csak zsidó királyokat és

nem terroristákat” temetnek, hangzott az
elutasítás egy olyan kormánytól, amelyet
egy-két terrorista már vezetett.

A világ viszont gyászolja önt. Én pedig e
középkori zsonglőr szándékához hasonló
indítatásból fogadom önnek, hogy ha még
lehet, az eddigieknél is többet fogok szemléz-
ni. Az igaz tények terjesztése érdekében.

Mielőtt befejezném, még annyit: Elnök úr,
nagyon köszönöm azt a díjat, amelyet ön itte-
ni megbízottján, *Kaled Gazal* nagykövet úron
keresztül adományozott nekem. Az pedig kü-
lön öröm, hogy önt ugyanazok gyűlölik oly
ádázul és engesztelhetetlenül, mint engem.
Meggyőződése, hogy történelmi távlatok-
ban a szeretet le fogja győzni a gyűlöletet.

Jean-Pierre Raffarin

miniszterelnök
Franciaország

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Elődje, a szocialista *Jospin* miniszterelnök
már kapott nyílt levelet. Azt 40 magyarorszá-
gi írta afölötti örömeiben, hogy a francia ro-
mák alapfokú iskoláztatását is gátló francia
kormány befogadott innen elmenekült olyan
romákat, akik közül a magyar bíróság nem
egyet látott volna szívesen a vádlottak padján.

Most ön kap nyílt levelet, amely dicséret:
örömmel és hálával gondolok arra, hogy mel-
tő pompával búcsúztatták el *Jasszer Arafat* el-
nököt, annak a népnek a vezérét, amelyet a vi-
lágban egyedül faji alapon szegregálnak, zár-
nak nyolc méter magas falak mögé, teszik po-
kollá életét, alázzák meg naponta, lőnek rá,
ha mentőautóban is szállítják, és tartják meg-
szállva földjét. Nyilván tudja, hogy a megszá-
llók lapjai mennyire felháborítónak tartották
azt a tiszteletet, amelyet önök tanúsítottak az
elhunyt elnök iránt. Ez is mutatja, hogy a sze-
retet milyen hatalmas győzelmet tud aratni a
gyűlölet fölött. Biztos vagyok benne, hogy ezt
a világon két ország – és néhány, Amerika ál-
tal finanszírozott csendes óceániai légypiszok
– kivételével szinte minden nemzet lakossá-
gának óriási többsége és kormánya így látta.

Donald Rumsfeld

védelmi miniszter
Amerikai Egyesült Államok

Tisztelt Miniszter Úr!

Gratulálok Fallúdzsa szétlövéséhez. A kö-
vetkező állomás Ramadi lesz? Azt is a de-
mokráciába lövi?

A végső siker érdekében javaslom az
összes iraki város és a lakosság nagy részé-
nek elpusztítását, mert a felkelők egyre na-
gyobb számban bukkannak fel majd.
Ugyanis a dolgok természete az, hogy a ha-
zájukat szerető emberek a betolakodók el-
len mindenhol fegyvert ragadnak, ahol
csak tudnak.

Vajda Mihály

filozófus

Uram!

Ön – aki a forrók, a csádik, a bolgárok és tár-
saik oldalán áll – egy olyan dossziéből ke-
rült elő, amelynek kidobásra ítélt tartalma
főleg a 168 Óra című hetilapból fénymásolt
cikkekből áll. A legtöbbjén sajnos nincs dá-
tum. Az egyiken még az 1993-as rádiós ki-
rúgások idején a lapban nyilatkozott *Köves
Viktóriának*. Ezt mondta: „Mert Magyaror-
szágon a kormányt támogató médiapoliti-
kának csak rossz tradíciói vannak, a legócs-
kább kommunista rádió vagy éppen a fa-
siszta rádió támogatta a kormányt. A jó ha-
gyomány: kritikai”.

Kérdések:

Ma is fenntartja a véleményét?

Ha netán igennel válaszolna (amit két-
lek, az ön oldalán lévőket ismerve), akkor
az MTV kommunista vagy fasiszta hagyó-
mányokra támaszkodik?

Az említett hölgynek meg ezt nyilatkozta
egy másik, de szintén azon időből származó
számban: „...a magyar közszolgálati tele- ➤

vízió mindenki számára, aki nem uszít a fennálló államrend ellen, nyitva kell hogy álljon”.

Ma olyan idők jöttek el, Vajda, amikor a közszolgálati televízió azoknak áll nyitva, akik gyilkosságra uszító műsorokat adnak le, miközben a vérvágyas tábor szellemileg önkielégül. Az elveit most éppen miként csavarja ki amolyan higgadt, mély, humánummal áthatott bölcsességgel, ahogyan azt maguktól megszoktuk?

Fencsik Flóra

Hát ön se tartozik a rokonszenves arcok közé. A Vajdának írt levelemben említett, szemétre szánt dossziében az ön egyik 168 Órás cikkén véletlenül dátum is szerepel. Az akkori rádiót támadó, drámai, Bedesz-kázott ablakok címet kapott és fényképével illusztrált villámszórásának ez a vége: „Szabad sajtó nélkül nincs szabad választás. Szabad sajtó nélkül nincs szabadság”. Nem tudom, tudja-e, hogy azóta a Nemzetközi Sajtóintézet világranglistáján már a 28. helyre csúszunk vissza.

Ugye fenntartja akkori szentenciáját?

Dr. Kupper András

A főváros Fidesz-frakció vezetője

Kedves András!

Hallom, betelefonáltál az ország egyik legyávább közszolgálati műsorvezetőjének (aki egyrészt a hatalom óvó árnyékában a hatalom ellenfeleinek a meggyilkolására uszító és rágalmazó műsort sugároz, másrészt – saját állítása szerint főnökei utasítására – még válaszolni sem hajlandó a Vasárnapi Újság kérdéseire) és azt mondtad neki, hogy míg az első alkalommal nem volt kifogásolható a műsora, a második alkalommal igen, mert nem határolódott el.

Mondd, András, ha egy jobboldali közszolgálati műsorvezető odáig sülyedt volna, hogy az Orbán-kormány idején összedomál vérvágyas haverjával és koreografáltan előadhatja – persze előre tudva azt, hogy mi jön az éteren – az akkori vezető ellenzéki politikusok és újságírók válogatott kivégzésére és rágalmazására szóló felhívását,

akkor szerintem mondjuk Lendvai Ildikó betelefonált volna az ismétlésnél, hogy elmondja, mennyire helyes volt a kivégzésre szólító első felhívás, de nem a második? Mondd, te ennyire naiv vagy, vagy a magyar jobboldali politikusok nem elhanyagolható részénél fellelhető közös betegségben, a Stockholm-szindrómában szenvedsz? Légy szíves, határolódj el magadtól.

Fiala János

MTV

Most olyan mélyen sértelek meg, mint életemben még senki.

Te bátor, gerinces keresztény.

Balliberális Bírálóimnak

VI. rész

Farkasházy Tivadarné, a Hócipó főszerkesztőnőjének férje a Népszava egyik leggyeblőbb, legbelterjesebb rovatában (állandó szereplők: Andrassew, Avar, Bolgár, Farkasházy, Horváth István, a „lap” felelős szerkesztője, Jáksó László, Elek István) arra a kérdésre, „Hiányzott-e Önnek, hogy sokáig nem volt miniszterelnöki rádióinterjú?”, Farkasházy ezt válaszolta: „Persze ki fogja majd a mikrofont? Hiszen a legjobbak Lovas Istvántól Járari Juditig Brüsszeltől Washingtonig lettek számúzva. Pedig itt az ideje, hogy az állványok után jöjjenek a bálványok.”

Tudom, hogy önt a tények nem befolyásolják, de életemben egyetlen interjút nem készítettem Orbán Viktorral. Vagyis ön hazudik, mint ahogyan az megszokott ott, ahonnan ön jön, és ahol ön van.

Szinte biztos vagyok abban, hogy önnek és balliberális médiahaverjának nem egy fideszes vezető szívesebben ad interjút, mint nekem.

Úgy nézek ki, mint akit önakarata ellenére „számúzni” lehet?

Melyik országos médiából lettem „számúzva” azóta, hogy megtörtem haverjai brüsszeli hírmopoliumát? A támadások gyakoriságából és jellegéből ítélve még hatékonyabban kergetem önöket oda, ahová az önök imádott Matula honlapja azt így

foglalta össze „Vegyen botrányt a Matulától!” című csomagjában:

„LOVAS ISTVÁN-CSOMAG

Amennyiben önben engesztelhetetlen düh buzog a kommunizmus haszonélvezői ellen, a Lovas István-csomag segítségével végre bosszút állhat a vörösökön. Rendelje meg a Matula szolgáltatását, és figyelje karosszékéből, ahogy szociológusok, esztéták és egy rakás zsidó tépkedi egymás szakállát tehetetlen dühében”.

Ön nyilván esztéta. De most jöjjön egy másik esztéta. György Péter.

György!

Hihetetlenül nagy szerencséd van. A múltkor, itt hozzád írt levelemben volt egy nagyon kegyetlen mondat. A poén. Vagy, hogy jobban értsd: a „punch line”. Amelytől diákjaid is hasukat fogták volna. De felhívtam e lap szerkesztője és arra kért, tekintettel arra a közegre, amelyikben élünk, vegyük ki a mondatot. Teljesen egyetértettem vele. Az a mondat arra vonatkozott, hogy milyen lenne egy igazán náci televízió, mert te a Sajtóklubot nácinak nevezted. Kifejtettem, milyen lenne például a te bemutatásodban.

Most megint említettél piacképtelen lapokban, az Élet és Irodalom két héttel ezelőtti számában. Azt kérdezted, hogy miért jó az „átlagjobboldali magyar állampolgároknak”, hogy a jobboldali sajtót mi jelenítjük meg, akik „a sérelmi politika megszállottjai”.

Nagyon unom ezt a „sérelni politika” kifejezést. Nem lep meg persze, hogy csak kli-sékben tudsz gondolkodni. De ugye nyilván a nyolc méter magas fallal körbevett és lassan megfojtásra ítélt palesztinok (őket még soha nem sajnáltad, nyilván azért, mert esztéta vagy) is a „sérelni politika” megszállottjai, amikor majd négy évtizedes megszállás, a csúcstechnika vívmányait felhasználó válogatott és sunyi kínzások után felrobbantják magukat? Holott – mint Ben Bella mondta a francia-algériai háború idején – ha adnának nekik tankokat, akkor nem lennének terroristák. Szóval nyilván azok, akik azt látják és megírják, hogy Kulcsár milliárdokat sítol, Medgyessy pedig behunyja bankár szeméit, nehogy meglássa a kivitt pénzhegyeket, azok sérelni politikát folytatnak? Vagy akik az Altus Rt. üzleteiről írnak? Egyrészt. Másrészt vegyél elő az Orbán-korszakból egy újságot. Nézd meg, hogy ti ott miket firkáltatok. Min-

Új!

Telefonos
tarifa:

165 Ft/km

Szerréses
tarifa:

150 Ft/km

taxi2000 prémium ☎ 2-200000

„Elegáns megjelenés!”

taxi 2000 taxi 2000 taxi 2000 taxi 2000

06/30

20000000

taxi 2000 taxi 2000 taxi 2000 taxi 2000

Új!

**Repülőterei
transzfer:**

Pesti oldal:
3000 Ft

Budai oldal:
3500 Ft

den alap nélkül. Állandóan meg voltak bántva és vérig sértve. Állandóan csomagoltatok, útleveleitekhez kapkodtatok. Valójában nem ti vagytok a sérelmi politika „zászlóvivői”?

Egyébként egyszer – jobb időkre várva – leírom azt a mondatot, amit önfeláldozó módon korábban kivettünk. Az ugyan nem arra buzdított, hogy – mint az oldaladon állók teszik mindig a nem hatalmi pozícióban lévőkkel – a te pofádat verjék péppé, vágjanak jégcsákányt az agyadba (ó, minő művészet és bátorság a hatalom árnyékában a hatalom ellenségeinek meggyilkolására buzdítani!), de hát mi a szeretet emberei vagyunk, nem pedig olyanok, akik rituális készletet éreznek a vérontásra. Akik folyamatosan vérvágyban élnek. De azért arra gondolj, ha te már a Sajtóklubot nácinak nevezted, vajon mit mondtál volna, ha a korábbi ciklusban azt ajánlotta volna, hogy oldalad itteni és kinti bálványait, *Kertész* *Charles Gatin* *át Tom Lantosig*, ütni, szúrni, vágni kell és minél előbb meg kell őket döglestzeni, *örsistől*, *harasztistól*, *vásárhelyistől*? Behívtad volna a tankokat?

Most jöjjön egy újabb esztéta. Andrassew.

Andrassew!

Maga az MSZP kampánylapjában, a Népszavában nekiment a Matula honlapnak, mert az kivételesen a maga oldalába rúgott egy jó nagyot, azt írja: „*Rólam Lovas István szokott ilyeneket, ilyen hangnemben és ilyen körülményekkel írni*”.

Mondja, balliberális haverjaihoz hasonlóan velem kel, velem fekszik?

Ugyanannak a lapnak egy korábbi számában az esemény után 10 évvel is kifogásolta, hogy nekem nem tetszett a Hócipő című heftilap 1994. március 17-én megjelent „*Szégyenszürke magyar fajta*” című cikkében különösen az a mondata, hogy „*Sosem gondoltam volna, hogy ez a mocsadék hordalék népség, amit itt a parlamenti jobboldalon fröcsög, és az utcán is viríthat, valaha megjelenhet ebben az országban*.” Nézze, Andrassew, tulajdonképpen igaza van. A mondattal semmi baj. Hiszen én se gondoltam volna, hogy ez a mocsadék hordalék népség, ami itt a parlamenti bal-liberális oldalán fröcsög, és az utcán is viríthat, valaha megjelenhet még egyszer ebben az országban azután, hogy az ötvenes években heréket vert le, a forradalmat vérbe fojtotta, utána akasztott, majd az országot fejlődésében ötven évre távolította el a szomszédos Ausztriától egypárti, rothadt diktatúrája idején. Ami pedig a legutóbbi népszavazás támadását illeti (ott épp a Hírtévével kapcsolatban jutottam eszébe), azt egyszerűen nem is értem. Nyilván csak a nevemet akarta megemlíteni.

Zsolt Péter!

Gondolom ön is esztéta. Ön a saját piacképzetlenségét 2 milliárd forinttal túlélt Magyar Hírlap egy korábbi számában azt írta: „*Mo-*

ralizálni a liberális oldalon tehát egyszerűen nem adekvát, Bayerrel meg Lovassal riogatni a kiegyensúlyozás-vitában semmi értelme sincs”. Mit csinálni a liberális oldalon? Moralizálni?! Egy Acsádinak? Egy Bolgárnak? Egy Verebesnek? Egy Lakatnak? Utána azt írja: „*Egyre több fiatal diplomás fogja kiáltani, hogy a király meztelen, hívják a királyt akár Lovas Istvánnak, akár Bolgár Györgynek...*” Utána még hozzáteszi, hogy „logikailag” kettőnk munkája között nincs különbség.

Tegye meg, hogy figyelmesebben olvassa kettőnk írásait mondjuk öt év távából. Vesse össze azzal, amit visszatekintve arról a korról tud. Engem „akár”-kénti kapcsolatba ne hozzon egy kellemkedő, kitartott propagátorral. Inkább a tényeimmel vitakozzon.

Most pedig térjünk át Solymosi Frigyesre.

Solymosi úr!

Noha itt megígérttem, hogy önnek egy kaptafára menő, minden esetben az ellenfél tér felén lévő médiában sorozatban megjelenő támadásaira nem válaszolok, de most nem csak engem, hanem az összes vezető jobboldali újságírókat megtámadta.

Ön a balliberális Magyar Hírlapban – amelyet Göncz Árpád és *Eörsi István* sira-tott el (e két alakot választotta ki a szerkesztőség könnyhullatásra) – szokás szerint hízeleg egyet Orbán Viktornak, hogy azután tette, mintha ómiatta aggódna, megtámadjon bennünket, ami miatt valójában tollat ragadott. Minden cikke erre a rugóra jár. Vajon miért nem ír *Kulcsár* és a kormány kapcsolatáról? Mert azt nem köznél ott, ahol bennünket támad? Vagy ha mindenáron Orbán Viktort akarja „védelmezni”, miért nem bírálja azt, hogy Orbán Viktor megölésének vágya ismét megjelent a hatalomhoz dörgölődő, vérvágyas rituálék médiájában? Ehelyett ön ezt írja: „*Hiába tesz mérsékelt kijelentéseket egy párt vagy kormány vezető embere, ha a közvetlenül mögötte álló újságok vezető publicistái egészen más hangon szólnak meg, ha az ott megjelenő írásokban felfedezik azokat a gondolatokat, amelyeket könnyen szélsőségeseknek, antiszemitáknak, kirekesztőknek minősíthetnek. Hiába viselkedik egy pártelnök vagy kormányfő a legbarátságosabban a nyugati média képviselőivel, ha a jobboldali sajtóban kiemelt szerephez juttatott publicista...*” (és ezután következik néhány részlet a Magyarországon álmázó gazember nyugati tudósítókhoz írt levelemből). Ön lényegében úgy akarja beállítani a nyugati tudósítók, Orbán Viktor és a keményebb hangon fogalmazó jobboldali publicisták hármuszögét, mintha abban a szerencsétlen, ártatlan, „ők is emberek” nyugati tudósítók csupán sértődöttségükben mennének neki eszement vádakkal a polgári oldal miniszterelnökének.

(Folytatás a jövő héten.) ■

Vetélkedő

A Gigy-gagy tévé legújabb műsorát látjuk hétköznapi delutánoként, sőt olykor a reklámozást követően estébe nyúlóan is. A háromszáznál is több játékos egy külön erre a célra fenntartott hatalmas neogótikus épületbe zártak, amely előtt időnként összegyűlnek a rajongók, hogy kedvenceikkel találkozhassanak, vagy az ellenfeleket szidalmazhassák. A játék lényegét Gábor foglalta össze a legtalálékosabban: a cél, hogy a magyarokat minél jobban megszívassuk. (Melyik Gábor, melyik Gábor? Nem mind egy?) Ezen mesterkedik elsősorban Feri, akinek sikerült egy ügyes húzással kiütnie a helyéről Pétert. (Melyik Pétert, melyik Pétert? Mind a kettőt!) Még ennél is vakmerőbb húzás fűződik Ibolya nevéhez, aki a csapat alapítóját és névadó szponzorát tudta kiszorítani többségi döntéssel úgy, hogy kisebbségben volt. (Melyik Ibolya, melyik Ibolya? Ibolya csak egy van!)

Egyelőre a csapatok farkasszemet néznek egymással, a kezdeti felállás semmit sem változott, hacsak nem tekintjük Ibolyák különös tapogatózásait egyfajta átálási kísérletnek. Ebben mindenestre partnernek tűnhet Kati, aki meg van sértve, mert Pisti megelőzte. Most átkozhatja csak igazán magát, hogy amikor kiszavazhatta volna Ferencet, akkor hibásan döntött. Rosszul taktikázott, mert a végső győzelem így is elúszott számára, akkor se szenvedett volna nagyobb hátrányt, ha a döntetlen állásnál nemet mond. Mint a Karcsi, aki akkor is nyomott, amikor nem kellett volna, ezzel az ellenfelet segítette, és most értetlenkedik, ha leárállózzák. Bizony, nem széplelkeknek való ez a játék!

Nyáron már igen jól álltak a fiatalok, de addig hezitáltak, addig vártak, amíg erőre kapott a padlóra küldött másik csapat. Viktor ugyan igyekszik, a hátán viszi az egész gárdát, de egyedül nem tud csodát tenni, legalábbis a jelenlegi felállás szerint. Elképzelhető lenne, hogy a szabályokat újraírják, mindenkit kizavarnak, csak a Viktor maradhatna. Hú, már hallok is, erre milyen csúnyákat mond a fülhallgatómba a szervezőbizottság. Hogy így a játékszabály, meg úgy a játékszabály. De mi van, ha így döglődik a vetélkedő?

Nem döglődik! rikkantja Gábor, éppen a tökéletes végkifejlet felé tart. Emlékezzünk csak, hogyan is határoztuk meg a végcél? Ahhoz egyre közelebb kerülünk. Kevesen vagyunk, de mi irányítjuk a játékot. Ez a titka minden valóságsónak! ■

Ungváry Zsolt